

הציפורים לא תמיד מצייצות שם. העננים מעדיפים לא לרחף מעליו, ותמיד עוקפים אותו בקשת רחבה מימין בשמיים. ההד תמיד מהדהד שם חלול יותר, חזק יותר, במיוחד בלילה, ללוות אותך ב'קליק קלוק' רועם הניתך מעקבי הנעליים כמו פינג פונג חלול אל גב כל קיר בניין אפור מסביבך, וחזרה אלייך, רק בהגברה. השקט רועש יותר, והלבד תמיד יותר לבד. אף אחד לא אהב להלך ברחוב ההפתעות, כי אף אחד לא רצה הפתעות. לא הפתעות מהסוג שעלול לצוץ לך ברחוב ההפתעות. חוץ מטוטו.

לטוטו לא היה אכפת לא מהרחוב, ולא מההפתעות. כי טוטו היה שונה מכולם, בהרבה מובנים, ובמובן אחד במיוחד. וזה בגלל המשולשים שלו.

בסוף רחוב ההפתעות עמדה גבעה חשופה עליה התנדנדה נדנדה חלודה, שכוחה וישנה. טוטו אהב לשבת על הספסל במרום אותה הגבעה, להקשיב לרחש הרוח בשיחים, ולהביט על השדות והגבעות אשר תמיד עלו וירדו מול האופק בגלים מתרחקים, עד שלאיפה שלא ניתן היה להבדיל בין הגבעות ובין העננים.

הוא אהב להביט בנוף הכפרי הרחוק אשר נמתח תחת שמיים שאינם נגמרים; שמיים של משיכות מכחול ארוכות וכחולות, ורכבות לבנות של עננים ביום, ושחור קטיפה שנוצץ בזהר אלפי יהלומים בלילות.

בכדי להגיע לגבעה הזו שאהב כל-כך, היה עליו לעבור באותו הרחוב המושמץ, חסר המזל, המקולקל. אבל לטוטו זה לא שינה. בגלל שאף אחד לא הפריע לטוטו, אף אחד לא עמד בדרכו. לטוטו לא חיכו ההפתעות, אחרי טוטו לא רדפו הצללים. לא מאז אותו הלילה.

אותו הלילה היה מזמן, ואף אחד כבר לא זוכר מה קרה. אבל זה כבר לא משנה. מפני שבדרכו של טוטו כבר לא עומדים, וזה עיקר העיקרים.

אף אחד לא זוכר, חוץ מטוטו.

קרוב לחצות היה זה. בדידות ריחפה ברחובות השקטים, הלחים מגשם, וקידמה פני הכל- מארזי חברה בפוטנציה- בשקיקה. לבדו הילך טוטו במורד הרחוב.

קליק

קלאק

קליק

קלאק

גנב הד נעליו בעקביו. אבל לטוטו זה לא הפריע, טוטו לא פחד מההדים או מהצללים. לא הפריעו לו הצלילים שבקעו מהסימטאות אשר התחבאו בינות לבניינים האפורים, הבודדים. מפני שבסוף אותו הרחוב חיכתה לו הגבעה, הכוכבים והשמיים.

הוא נשם את האויר הרטוב, הקר והנקי מגשם, כשלפתע נקשו עקביו של הלך במדרכה מאחוריו. הם הלכו והתגברו ורעמו קרוב יותר אליו.

טוטו עצר מהליכתו, ומאחוריו עצר הזר, פסקו ההדים.

"אף אחד לא עובר ברחוב ההפתעות בלי לשלם את המיסים," נהם ההלך.

"כיס ריקים," טוטו אמר. "אבל יש לי משולשים," לחש, וחיוך מסתתר בפניו השלוות.

"ומה הם שווים?"

"יותר מכל דבר."

הזר חייך בחמדנות.

"אתן לך אותם כמתנה," אמר טוטו.

כמה דקות לאחר מכן, עזב הזר והמשולשים בידיו.

קליק

קלוק

העקבים נקשו הלאה ממנו, רחקו והלכו, וטוטו המשיך בדרכו אל הגבעה שעמדה בסוף אותו הרחוב. אל הכוכבים המתנצנצים מעל, ואל האורות הכתומים, הצהובים הלבנים אשר בקעו הרחק הרחק מתוך כל-כך הרבה בתים- השתקפות של כל-כך הרבה חיים.

לא עברו ימים רבים לאחר אותו הלילה, וטוטו היה עושה את דרכו שוב במורד אותו הרחוב.

כשהתחווה המוכרת של האפלה השקטה עטפה אותו, התגנב בשנית הד בעקביו:

קליק קלוק, מישהו מיהר מאחוריו, קרב אליו במהירות.

טוטו עצר ליד פנס רחוב שחור שכמו שטף אותו באור לבן. הוא סב לאחור ופגש בפנים מעונות,

חסרות שינה, מבט רדוף.

"קח אותם!" הזר דרש והושיט חזרה לטוטו את שללו.

"זה לא מנומס להחזיר מתנות," חייך טוטו.

"קח אותם ממני!" זעק הזר בבעתה.

טוטו הביט בזר כמו שהוא נבלע בריצה אל תוך החשיכה. הוא משך בכתפיו והמשיך בדרכו.
המשולשים היו שוב שלו.

זה היה מזמן, כל-כך מזמן, שכולם כבר שכחו למה, מדוע ואיך. אבל זה כבר לא משנה.
מפני שבדרכו של טוטו כבר לא עומדים, וזה עיקר העיקרים.